

• <i>POLSKA I USA PODPISAŁY KONWENCJĘ O UNIKANIU PODWÓJNEGO OPODATKOWANIA</i> • <i>NOWE PRAWO PRZECIW ZATOROM PŁATNICZYM W TRANSAKCJACH HANDLOWYCH</i> • <i>UŁATWIENIA DLA PRZEDSIĘBIORCÓW KORZYSTAJĄCYCH Z LEASINGU</i> • <i>ZA NIEZREALIZOWANE INWESTYCJE UŻYTKOWNIK WIECZYSTY MOŻE ZAPŁACIĆ KARĘ</i> • <i>ZMNIEJSZENIE OBOWIĄZKÓW ADMINISTRACYJNYCH ZWIĄZANYCH Z KORZYSTANIEM ZE ŚRODOWISKA</i> • <i>ROZWIĄZANIE STOSUNKU PRACY NA PODSTAWIE PLANOWANEGO ZMNIEJSZENIA ZATRUDNIENIA W ŚWIETLE ORZECZNICTWA SĄDU NAJWYŻSZEGO</i> • <i>MONITOROWANIE PRACOWNIKÓW MUSI SIĘ ODBYWAĆ W GRANICACH PRAWA</i> • <i>SPÓŁKA WYPŁACAJĄCA DYWIDENDĘ RZECZOWĄ NIE MUSI PŁACIĆ PODATKU</i> • <i>PRZEKSZTAŁCENIE SPÓŁKI KAPITAŁOWEJ - PODATEK OD ŚRODKÓW ZGROMADZONYCH NA KAPITALE REZERWOWYM I ZAPASOWYM</i>	• <i>POLAND AND US SIGNED CONVENTION FOR THE AVOIDANCE OF DOUBLE TAXATION</i> • <i>NEW LAW AGAINST LATE PAYMENT IN COMMERCIAL TRANSACTIONS</i> • <i>FACILITATIONS FOR UNDERTAKINGS RELYING ON ASSETS LEASING</i> • <i>PERPETUAL USUFRUCTUARY MAY BE FINED FOR FAILURE TO MEET DEVELOPMENT DEADLINES</i> • <i>REDUCED ADMINISTRATIVE BURDENS FOR OPERATIONS AFFECTING NATURAL ENVIRONMENT</i> • <i>TERMINATION OF EMPLOYMENT RELATIONSHIP ON GROUNDS OF SCHEDULED REDUCTION OF EMPLOYMENT IN LIGHT OF SUPREME COURT CASE-LAW</i> • <i>STAFF MONITORING MUST BE WITHIN LAW</i> • <i>COMPANY DISTRIBUTING PROPERTY DIVIDEND IS NOT REQUIRED TO PAY TAX</i> • <i>TRANSFORMATION OF COMPANY LIMITED BY SHARES – TAXATION OF RESERVE AND SUPPLEMENTARY CAPITAL</i>

**POLSKA I USA PODPISAŁY
KONWENCJĘ O UNIKANIU
PODWÓJNEGO OPODATKOWANIA**

13 lutego 2013 roku podpisana została Konwencja między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu (dalej jako „Konwencja”). Jeżeli proces ratyfikacji uda się w obu państwach zakończyć jeszcze w tym roku, to Konwencja

**POLAND AND US SIGNED CONVENTION
FOR THE AVOIDANCE
OF DOUBLE TAXATION**

On 13 February 2013, the Convention on Avoidance of Double Taxation and the Prevention of Fiscal Evasion with Respect to Taxes on Income was signed by Poland and the United States (“Agreement”). If both countries manage to complete the ratification process by the end of this year, the Agreement will become effective at the beginning of January 2014, superseding the current

wejście w życie z początkiem stycznia 2014 roku i tym samym zastąpi dotychczas obowiązującą umowę. Konwencja wprowadza szereg istotnych dla przedsiębiorców zmian, między innymi w zakresie opodatkowania odsetek, dywidend, należności licencyjnych, zysków oddziału czy też wynagrodzeń dyrektorów. Należy zaznaczyć, iż ze względu na duży zakres przedmiotowy regulacji poniżej przedstawione zostaną jedynie wybrane aspekty nowej Konwencji.

W Konwencji za podstawową metodę unikania podwójnego opodatkowania przyjęto metodę wyłączenia z progresją. Polega ona na tym, iż dochód osiągnięty poza Polską nie podlega opodatkowaniu w kraju, natomiast jest uwzględniany przy ustalaniu stawki podatkowej. Niemniej jednak, w przypadku dochodów z odsetek, należności licencyjnych, dywidend, zysków z przeniesienia własności majątku oraz innych dochodów nieobjętych postanowieniami Konwencji stosowana będzie metoda zaliczenia proporcjonalnego.

Konwencja wprowadza także zmiany w zakresie opodatkowania wynagrodzeń oraz innych podobnych świadczeń uzyskanych przez dyrektorów z tytułu członkostwa w zarządzie spółek. Zgodnie z nowymi postanowieniami tego typu dochody będą mogły być opodatkowane w państwie siedziby spółki. Przykładowo, osoba mająca miejsce zamieszkania w USA, będąca członkiem zarządu w spółce z siedzibą w Polsce, będzie miała możliwość odprowadzania podatku w Polsce.

Kolejnym zagadnieniem, istotnym z punktu widzenia przedsiębiorców, jest opodatkowanie odsetek oraz należności licencyjnych. Dobrą wiadomością jest, że Konwencja obniża opodatkowanie z tytułu wypłaty należności licencyjnych u źródła z obecnych 10 procent do 5 procent kwoty należności licencyjnej brutto. Niestety w kwestii opodatkowania u źródła wypłaty odsetek zmiany poszły w przeciwnym kierunku, gdyż 5 procentową stawkę podatku wprowadzono w miejsce dotychczasowego zwolnienia. Ponadto, została rozszerzona definicja należności licencyjnych, która w nowym brzmieniu obejmuje również płatności otrzymywane za użytkowanie lub prawo do użytkowania jakiegokolwiek urządzenia przemysłowego, handlowego lub naukowego. Takie rozwiązanie niewątpliwie uderzy w transgraniczne

agreement. The Agreement introduces a number of amendments significant for business undertakings, among others with respect to the taxation of interest, dividends, royalties, branch profits, or remuneration of company officers. However, due to the extensive scope of the legislation, only selected aspects of the new Agreement are discussed below.

The fundamental method of avoiding double taxation adopted under the Convention is that of exemption with progression. This means that while income generated outside Poland is not taxable in Poland, it is taken into account for the purposes of calculating the progressive tax rate. On the other hand, the method of proportional crediting will apply in the case of income from interest, royalties, dividends, proceeds from transfer of property, and other types of income covered by the scope of the Convention.

The Agreement also introduces changes to the taxation of remuneration and other similar amounts payable to company officers on account of their membership in management boards. Under the new regime, these categories of income can be taxed in the country of the company's incorporation. For instance, a US resident acting as an officer of a company organised in Poland will be able to be taxed in Poland.

Another issue that is significant for undertakings is the taxation of interest and royalties. The good news is that the Agreement reduces the rate of taxation at source of royalties from the current 10 percent to 5 percent of the gross amount of royalties. Unfortunately, in the case of taxation at source of interest income, the changes went in the opposite direction as the 5 percent tax rate is to replace the current exemption. Further, the definition of royalties was extended by adding to it payments received as consideration for the use or the right to use any industrial, commercial, or scientific equipment. Such an arrangement will without any doubt hit cross-border leasing transactions which so far have been exempt from taxation at source.

transakcje leasingowe, które dotychczas były zwolnione z opodatkowania u źródła.

Nowa Konwencja w sposób odmienny reguluje także kwestie związane z opodatkowaniem dywidend. Zgodnie z definicją zawartą w Konwencji przez dywidendę rozumieć należy dochód z udziałów (akcji) lub z innych praw do udziału w zyskach, a także dochód z innych praw w spółce, który traktowany jest w państwie źródła jako dochód z udziałów lub akcji. Należy jednak zwrócić uwagę, iż z zakresu definicji zostały wyłączone wierzytelności. Stawka podatku od źródła pobieranego od dywidend ustalona została generalnie na poziomie 15 procent kwoty dywidend brutto. Jednakże przy dywidendach wypłacanych na rzecz spółki, która posiada co najmniej 10 procent prawa głosu w spółce wypłacającej, stawka ta wynosi 5 procent.

Jednym z ważniejszych postanowień nowej Konwencji jest artykuł 22 zawierający klauzule ograniczające korzyści umowne wobec określonych podmiotów (tzw. klauzule antyabuzywne). Mają one na celu zapobieganie wykorzystywaniu postanowień Konwencji przez rezydentów państw trzecich oraz ograniczenie nadużywania benefitów wynikających z umowy w sposób sprzeczny z jej intencją.

Tytułem podsumowania należy wskazać, że nowa Konwencja jest lepiej dostosowana do dzisiejszych realiów gospodarczych niż dotychczas obowiązująca umowa z 1974 r. Jej niewątpliwą zaletą jest, że doprecyzowuje ona szereg kwestii, które do tej pory budziły wątpliwości. Z drugiej jednak strony, wydaje się, że wraz ze zmianą umowy znacznie ograniczone zostaną możliwości optymalizacji podatkowej na linii Polska-Stany Zjednoczone.

NOWE PRAWO PRZECIWI ZATOROM PŁATNICZYM W TRANSAKCJACH HANDLOWYCH

W dniu 8 lutego 2013 r. sejm uchwalił nową ustawę o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Jak wskazano w uzasadnieniu projektu ustawy ma ona na celu zwalczanie pogłębiającego się problemu zatorów płatniczych przez wprowadzenie instrumentów usprawniających regulowanie należności w transakcjach między przedsiębiorcami oraz między przedsiębiorcami a organami publicznymi. W konsekwencji jej uchwalenie ma wpłynąć na poprawę bezpieczeństwa obrotu

The taxation of dividends is also regulated differently under the new Convention. According to the definition in the Convention, dividend means income from shares or other interest in profit and income from other rights in a company which is treated as income from shares in the state of the source. It must be noted, however, that the definition excludes receivables. The rate of taxation at source of dividend has been set in general at the level of 15 percent of the gross amount of the dividends. Yet, in the case of dividend paid to a company which holds at least 10 percent of the voting rights in the company distributing the dividend, a 5 percent rate applies.

Article 22 containing provisions limiting contractual benefits to specific entities (the so-called anti-abuse provisions), is one of the more significant regulations of the new Convention. These provisions seek to prevent reliance on the Convention by residents of third-party states as well as limiting abuse of benefits deriving from the Convention contrary to its purpose.

Summing up, it must be noted that compared to its predecessor, the agreement of 1974, the new Convention is much better realigned with the modern economic realities. Its unquestionable strength is that it refines a number of issues which so far have raised concerns. Still, on the other hand, it seems that with the amendment to the agreement, potential tax optimisation between Poland and the US will become greatly restricted.

NEW LAW AGAINST LATE PAYMENT IN COMMERCIAL TRANSACTIONS

On 8 February 2013, the *Sejm* enacted a new law on the terms of payment in commercial transactions. As argued in the rationale for the bill, the purpose of the legislation is to combat the growing problem of late payments by introducing instruments improving the effectiveness of payments in transactions between undertakings and between undertakings and public authorities. Consequently, the new law is expected to contribute to creating a safer business environment. Without any doubt this is good news for businesses

gospodarczego. Jest to niewątpliwie dobra informacja dla przedsiębiorców borykających się z opornymi kontrahentami, regulującymi należności długo po umówionych terminach, co ma negatywny wpływ na płynność finansową i rentowność przedsiębiorstw.

Konieczność przyjęcia nowej ustawy powstała w związku z obowiązkiem implementacji do krajowego systemu prawnego nowej dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r., w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych, która zastąpiła poprzednio obowiązującą dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/35/WE z dnia 29 czerwca 2000 r., wdrożoną do polskiego systemu prawnego ustawą z dnia 12 czerwca 2003 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. Nr 139, poz. 1323, ze zm.).

Dotychczas obowiązująca ustawa o terminach zapłaty w transakcjach handlowych okazała się zbyt mało restrykcyjna. Dlatego nowa ustawa przewiduje szereg rozwiązań wspomagających zmniejszanie opóźnień w zapłacie należności oraz dyscyplinowanie stron do stosowania krótkich terminów zapłaty.

Po pierwsze należy zauważyć, że nowa ustawa przewiduje szerszy zakres podmiotowy w stosunku do dotychczas obowiązującej. Nowe przepisy obok m.in. przedsiębiorców, podmiotów prowadzących działalność gospodarczą, osób wykonujących wolne zawody, oddziałów i przedstawicielstw przedsiębiorców zagranicznych oraz podmiotów zobowiązanych do stosowania ustawy Prawo zamówień publicznych, obejmą również przedsiębiorców z państw członkowskich UE oraz państw członkowskich EFTA – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej. Nowa ustawa, podobnie jak dotychczasowa, nie obejmuje swoim zakresem konsumentów.

Druga ważna zmiana dotyczy modyfikacji zasad ustalania terminów i sposobu naliczania odsetek. Dotychczas wierzyciele posiadali ustawowe prawo do żądania odsetek ustawowych, w sytuacji, gdy strony w umowie przewidziały termin zapłaty dłuższy niż 30 dni, za okres począwszy od 31 dnia po spełnieniu świadczenia niepieniężnego przez wierzyciela i doręczeniu dłużnikowi faktury lub

battling against unreliable contractors effecting their payments long after the agreed deadlines, thus adversely affecting financial liquidity and profitability of businesses.

The need to adopt a new law was due to the required incorporation into the national legislation of a new Directive 2011/7/EU of the European Parliament and of the Council of 16 February 2011 on combating late payment in commercial transactions that replaced the previously effective Directive 2000/35/EC of the European Parliament and of the Council of 29 June 2000, incorporated into Polish legislation under the Act on Terms of Payment in Commercial Transactions of 12 June 2003 (Journal of Laws No. 139, item 1323, as amended).

Since the previously effective legislation on terms of payment in commercial transactions turned out to be too lax, the new law provides for a number of solutions designed to help reduce late payments and discipline the parties to commercial transactions to apply short terms of payment.

Firstly, it needs noting that compared to the previously effective regulations the new law applies to a broader range of entities. In addition among others to undertakings, entities engaging in business activity, the self-employed, branches and representative offices of foreign undertakings, and entities required to apply the Public Procurement Law, the new regime applies also to undertakings organised in EU Member States and EFTA Member States – parties to the Agreement on the European Economic Area or in the Swiss Confederation. The scope of the new law, similarly to the previous one, does not include consumers.

The second significant revision relates to the modification of the principles for setting interest applicability dates and of the interest calculation procedure. Under the previous regime, creditors had the statutory right to request statutory interest, in a situation when the parties provided for a term of payment in excess of 30 days under the agreement, for the period starting on the 31st day after the non-

rachunku – do dnia zapłaty, ale nie dłużej niż do dnia wymagalności świadczenia pieniężnego (tzw. opłata za kredyt kupiecki). Prawo do żądania odsetek za powyższy okres dotyczyło także sytuacji, w których strony nie ustaliły w umowie terminu zapłaty. Nowa ustawa zachowuje powyższe uprawnienia, jednakże wyłącza stosowanie tego pierwszego wobec dłużników będących podmiotami leczniczymi.

Następnie należy wskazać, że nowa ustawa wprowadzi zasadę, według której termin zapłaty określony w umowie *explicite* nie może przekraczać 60 dni, liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi. Jednakże strony będą mogły ustalić inny termin pod warunkiem, że ustalenie to nie będzie sprzeczne ze społeczno-gospodarczym celem umowy lub zasadami współzycia społecznego oraz będzie obiektywnie uzasadnione, biorąc pod uwagę właściwość towaru lub usługi. W przypadku niespełnienia powyższych przesłanek ustalenie terminu dłuższego niż 60 dni traktowane będzie jako zwłoka w zapłacie, a wierzycielowi będą przysługiwać odsetki za zwłokę w wysokości określonej na podstawie ustawy Ordynacja podatkowa (w marcu 2013 r. – 11,5%), chyba że strony ustalą wyższe odsetki (oraz o ile oczywiście wierzyciel dopełni swych zobowiązań umownych i ustawowych).

Według nowej ustawy w przypadku transakcji między przedsiębiorcami a podmiotami publicznymi termin zapłaty nie będzie mógł być dłuższy niż 30 dni, a w przypadku umów z podmiotami leczniczymi – 60 dni. Możliwe jednak będzie wydłużenie trzydziestodniowego terminu maksymalnie do 60 dni, jeśli będzie to obiektywnie uzasadnione właściwością lub szczególnymi elementami umowy. Po tym terminie wierzycielowi będą przysługiwać odsetki za zwłokę.

Nowa ustawa przewiduje także możliwość ustalenia maksymalnie trzydziestodniowego terminu na zbadanie zgodności towaru lub usługi z umową oraz ryczałtową, stałą kwotą rekompensaty za koszty dochodzenia należności wynikających z nowej ustawy, od dłużnika na rzecz wierzyciela, o równowartości 40 euro, wyrażoną w złotych.

pecuniary performance is effected by the creditor and an invoice or bill is delivered to the debtor until the date of payment, however, no longer than to the maturity date of the pecuniary performance (the so-called trade credit charge). The right to request interest for the above period pertained also to a situation when the parties did not set any term of payment under the agreement. The new law retains the above rights but excludes the application of the former to debtors being healthcare entities.

Next, it must be noted that the new law introduces a principle that the term of payment expressly laid down under the agreement must not exceed 60 days from the date of delivery of the invoice or bill to the debtor confirming that the goods have been supplied or the services provided. Yet, the parties will be able to agree a different date providing that it does not contravene the social and economic purpose of the agreement or public policy and is objectively justified taking into account properties of the goods or the service. If the above requirements are not fulfilled, then agreeing a term in excess of 60 days is deemed default on payment, and the creditor is entitled to late-payment interest at a rate based on the provisions of the Tax Ordinance (11.5% in March 2013) unless the parties agree a higher rate of interest (providing of course that the creditor duly performs its contractual and statutory obligations).

Under the new law, in the event of a transaction between undertakings and public authorities, the term of payment may not exceed 30 days or 60 days in the case of healthcare entities. However, the 30-day term may be extended to up to 60 days if such extension is objectively justified by the properties or specific elements of the agreement. Upon expiry of the term, the creditor will be entitled to late-payment interest.

The new legislation also provides for a possibility to agree a term of up to 30 days for examination of compliance of the goods or the service with the agreement, and a flat-rate compensation on account of recovery costs of amounts arising under the new law, payable by the debtor to the creditor, being the PLN equivalent of EUR 40.

Co ważne, dochodzenie roszczeń wynikających z nowej ustawy ma odbywać się w postępowaniu nakazowym, co może znacznie skrócić czas dochodzenia roszczeń i zmniejszyć koszty postępowania.

Nowa ustawa wejdzie w życie po upływie 30 dni od dnia jej ogłoszenia. Należy podkreślić, że przepisy ustawy nie będą stosowane do umów zawartych przed datą jej wejścia w życie.

UŁATWIENIA DLA PRZEDSIĘBIORCÓW KORZYSTAJĄCYCH Z LEASINGU

1 stycznia 2013 r. weszła w życie Ustawa z dnia 16 listopada 2012 r. o redukcji niektórych obciążeń administracyjnych w gospodarce (Dz.U. nr 1342 z dnia 30.11.2012 r.). Nowelizacja wprowadza m.in. uproszczenia w systemie podatkowym, jawność interpretacji wydanych przez organy publiczne, nowe zasady rozliczania ulg prorodzinnych i internetowych, a także liczne udogodnienia dla przedsiębiorców dotyczące leasingu.

Przede wszystkim dobrą informacją jest, że został skrócony czas trwania umowy leasingu nieruchomości podlegających amortyzacji. Do końca 2012 r. musiały być one zawarte na minimum 10 lat. Ustawodawca uznał, że jest to zbyt długi okres, co utrudnia korzystającemu oszacowanie ryzyka i skrócił go do 5 lat. W związku z tym zmianie uległy także przepisy ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (art. 23b ust. 1 pkt 1) oraz ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych (art. 17b ust. 1 pkt 1).

Doprecyzowano również zasady cesji umowy leasingu. Wcześniejsze przepisy stanowiły, że w przypadku zmiany stron umowy konieczne jest wydłużenie czasu trwania umowy o leasing pod rygorem utraty prawa rozliczania takiej umowy jako leasingu operacyjnego (korzystnego podatkowo, ponieważ raty leasingowe przedsiębiorca może zaliczyć do kosztów uzyskania przychodu). Obecnie nie ma takiego obowiązku jeżeli inne postanowienia nie uległy zmianie. Podobne stanowisko zajmowały już wcześniej sądy - m.in. NSA w wyroku z 18 kwietnia 2012 r. (sygn. akt II FSK 1755/10, LEX nr 1133362) oraz WSA w Warszawie w wyroku z dnia

It is significant that claims arising under the new legislation will be pursued in the course of proceedings by writ of payment (*postępowanie nakazowe*), which may considerably decrease the time of enforcing claims and reduce the costs of the proceedings.

The new law comes into force upon expiry of 30 days from the date of its promulgation. It must be stressed that the new regime will not apply to agreements concluded prior to the new legislation's effective date.

FACILITATIONS FOR UNDERTAKINGS RELYING ON ASSETS LEASING

The Act on Reducing Certain Administrative Burdens in the Economy of 16 November 2012 (Journal of Laws no. 1342 of 30 November 2012) came into force on 1 January 2013. The amendments include among others simplification of the tax system, making interpretations issued by public authorities open to the public, new principles governing settlement of pro-family and Internet tax benefits, and numerous facilitations for undertakings relying on the leasing on assets.

The good news is above all the reduction of the mandatory term of the leasing agreements for real property subject to depreciation. Until the end of 2012 they had to be concluded for at least 10 years. The legislators decided that the term was too long, thus making it difficult for the lessee to assess the risk involved, and reduced it to 5 years. These amendments resulted in corresponding amendments to the provisions of the Act on Personal Income Tax (Article 23b(1)(1)) and the Act on Corporate Income Tax (Article 17b(1)(1)).

The provisions governing assignment of the leasing agreement were also refined. Under the previously effective regulations, in the event of replacement of the parties to the agreement, the term of the leasing agreement had to be extended under pain of the agreement losing its operating lease status (beneficial tax-wise as lease payments are tax deductible). This is no longer necessary under the new regime, as long as the other provisions of the agreement are not amended. A similar interpretation was adopted earlier by courts: among others, the Supreme Administrative Court in its judgement of 18 April 2012 (case file II FSK 1755/10, LEX no. 1133362)

15 listopada 2012 r. (sygn. akt III SA/Wa 649/12, G.Prawna 2012/223/3).

Wprowadzono także ułatwienia w zakresie zawierania kolejnych umów leasingu. Przed wszystkim wartość przedmiotu ponownego leasingu będzie określana na podstawie jego wartości rynkowej w momencie zawarcia następnej umowy leasingu. Na umowę nie ma wpływu czy stroną umowy jest poprzedni korzystający czy nowy podmiot. Wcześniej, aby uznać kolejną umowę leasingu za leasing operacyjny, suma ustalonych opłat pomniejszona o należny podatek od towarów i usług musiała odpowiadać co najmniej wartości początkowej środków trwałych lub wartości niematerialnych i prawnych.

Jedną z ważniejszych zmian jest też wprowadzenie możliwości objęcia umową leasingu prawa użytkowania wieczystego. Do tej pory dotyczyło to podlegających amortyzacji środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych, a także niepodlegających amortyzacji gruntów. W uzasadnieniu nowelizacji podkreślano trudności, jakie musieli znosić przedsiębiorcy zawierający umowy leasingu budynku położonego na gruncie będącym przedmiotem użytkowania wieczystego. W takiej sytuacji bowiem, konieczne było zawarcie dwóch umów - umowy leasingu budynku i umowy dzierżawy prawa użytkowania wieczystego. W tym przypadku znowelizowane zostały art. 23a pkt 1 i art. 23i ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz art. 17a pkt 1 i art. 17i ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych. Warto podkreślić, że umowy leasingu mające za przedmiot prawo użytkowania wieczystego będą rozliczane podatkowo tak samo jak umowy leasingu dotyczące gruntów będących przedmiotem prawa własności, co znacznie ułatwi rozliczenia między stronami umowy.

Podsumowując można stwierdzić, że opisane powyżej zmiany w przepisach wychodzą naprzeciw potrzebom przedsiębiorców. Uelastycznienie reguł dotyczących leasingu niewątpliwie podnosi atrakcyjność tej formy finansowania działalności, co zapewne przyczyni się do wzrostu jej popularności.

and the Regional Administrative Court in Warsaw in its judgement of 15 November 2012 (case file III SA/Wa 649/12, *Gazeta Prawna* 2012/223/3).

The facilitations introduced covered also conclusion of further leasing agreements. Above all, the value of the object of a further leasing agreement is now based on its market value at the time a subsequent agreement is concluded. It is irrelevant for the agreement whether the lessee under the previous agreement or another entity becomes a party to the agreement. Under the previous regulations for a further leasing agreement to be treated as an operating lease, the sum of lease payments agreed less applicable tax on goods and services (VAT) had to correspond at least to the initial value of the fixed or intangible assets concerned.

One of the most significant amendments is the newly introduced availability of the right of perpetual usufruct as the object of a leasing agreement. Under the previous regime, leasing agreement could be concluded for fixed and intangible assets subject to depreciation and for land not subject to depreciation. The rationale for the amendments stresses the difficulties that undertakings concluding leasing agreements for a building situated on land in perpetual usufruct came up against. In such a situation, two agreements had to be concluded: a leasing agreement for the building and a tenancy agreement for the right of perpetual usufruct. In this particular case, the amendments covered the provisions of Article 23a(1) and Article 23i of the Act on Personal Income Tax and Article 17a(1) and Article 17i of the Act on Corporate Income Tax. It must be noted that leasing agreements for perpetual usufruct will be settled for taxation purposes in the same manner as lease agreements for freehold land, thus making mutual settlements between the parties much easier.

Summing up, it must be concluded that the amendments to legislation outlined above go some way towards meeting the expectations of the business community. The added flexibility of the regulations on leasing will without any doubt make this vehicle for financing business operations more attractive which will most likely increase its popularity among undertakings.

**ZA NIEZREALIZOWANE INWESTYCJE
UŻYTKOWNIK WIECZYSTY
MOŻE ZAPŁACIĆ KARĘ**

Zgodnie z art. 232 § 1 Kodeksu cywilnego grunty stanowiące własność Skarbu Państwa położone w granicach administracyjnych miast oraz grunty Skarbu Państwa położone poza tymi granicami, lecz włączone do planu zagospodarowania przestrzennego miasta i przekazane do realizacji zadań jego gospodarki, a także grunty stanowiące własność jednostek samorządu terytorialnego lub ich związków mogą być oddawane w użytkowanie wieczyste osobom fizycznym i osobom prawnym. Sposób korzystania z gruntu oraz ewentualne obowiązki związane z jego zabudową określa umowa lub decyzja o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste (zob. również art. 62 ustawy o gospodarce nieruchomościami z dnia 21 sierpnia 1997 roku). Powyższe obowiązki dotyczą również nabywcy nieruchomości, który co prawda nie zawierał umowy ustanowienia użytkowania wieczystego, ale staje się następcą prawnym poprzednika.

W przypadku korzystania z gruntu niezgodnie z jego przeznaczeniem użytkownika mogą czekać poważne konsekwencje. Zgodnie z art. 240 Kodeksu cywilnego Umowa o oddanie gruntu Skarbu Państwa lub gruntu należącego do jednostek samorządu terytorialnego bądź ich związków w użytkowanie wieczyste może ulec rozwiązaniu przed upływem określonego w niej terminu, jeżeli wieczysty użytkownik korzysta z gruntu w sposób oczywiście sprzeczny z jego przeznaczeniem określonym w umowie, w szczególności jeżeli wbrew umowie użytkownik nie wznosił określonych w niej budynków lub urządzeń. Organ oddający grunt w użytkowanie wieczyste nie musi od razu korzystać ze swojego „ostatecznego” uprawnienia. Może skorzystać z uprawnień, które nadaje mu ustawa o gospodarce nieruchomościami z dnia 21 sierpnia 1997 roku. W szczególności, w przypadku niedotrzymania terminów zagospodarowania lub zabudowy gruntu oddanego w użytkowanie wieczyste, właściwy organ może ustalić dodatkowe opłaty roczne obciążające użytkownika wieczystego, niezależnie od opłat z tytułu użytkowania wieczystego. Jednak właściwy organ przed ustaleniem dodatkowych opłat rocznych może wyznaczyć użytkownikowi wieczystemu dodatkowy termin na spełnienie obowiązku wynikającego z umowy lub decyzji. Warto zauważyć, iż nałożenie

**PERPETUAL USUFRUCTUARY
MAY BE FINED FOR FAILURE TO MEET
DEVELOPMENT DEADLINES**

Pursuant to Article 232 § 1 of the Civil Code, land owned by the State Treasury and located within the administrative boundaries of cities and land owned by the State Treasury located outside those boundaries but included in the city's master plan and allocated for performance of the tasks of its economy, as well as land owned by local government units or their associations may be given in perpetual usufruct to natural and legal persons. The manner of use of the land and any potential obligations relating to its development are laid down under an agreement or decision on giving land in perpetual usufruct (see also Article 62 of the Act on Real Property Management of 21 August 1997). The above obligations apply also to the purchaser of a real property who, though not a party to the original perpetual usufruct agreement, becomes the legal successor to such party.

Should the land be used contrary to its purpose, the usufructuary may be faced with serious consequences. Pursuant to Article 240 of the Civil Code, the agreement on giving in perpetual usufruct land owned by the State Treasury or by local government units or their associations may be terminated before the expiry of its term if the perpetual usufructuary uses the land in a manner that is obviously contrary to its purpose as set forth under the agreement, including without limitation if, in violation of the agreement, the perpetual usufructuary fails to erect buildings or installations specified thereunder. The authority giving land in perpetual usufruct does not have to exercise its ultimate entitlement right away. It may exercise other rights vested in it under the Act on Real Property Management of 21 August 1997. Specifically, if the deadlines for the development of or erection on the land given in perpetual usufruct are not met, the relevant authority may impose additional annual charges on the perpetual usufructuary, in addition to the regular perpetual usufruct charge. However, before imposing additional annual charges, the authority may prescribe a period for the perpetual usufructuary in which to meet the obligations arising under the agreement or decision. It must be noted that imposition of the above charges does not correspond

powyższych opłat nie jest zależne od stopnia winy użytkownika wieczystego.

Opłata nakładana jest decyzją administracyjną. Zgodnie z zapisem ustawowym jej wysokość wynosi 10 % wartości nieruchomości, ustalonej za pierwszy rok po bezskutecznym upływie terminu jej zagospodarowania. Z każdym następnym rokiem opłata powiększana jest o kolejne 10 % wartości nieruchomości. W przypadkach umów o oddanie nieruchomości w użytkowanie wieczyste zawieranych w latach dziewięćdziesiątych często nie wyznaczano zasad zagospodarowania lub terminów rozpoczęcia i zakończenia budowy. Ci użytkownicy wieczystości znajdują się w sytuacji uprzywilejowanej.

Aby uniknąć konsekwencji niewywiązania się z umowy, użytkownik wieczysty powinien zawczasu podjąć kroki zmierzające do zmiany treści umowy oddania nieruchomości w użytkowanie wieczyste. Niestety, zmiana lub przedłużenie terminu zagospodarowania nieruchomości nie jest obowiązkiem właściwego urzędu i zależy tylko od jego woli, co oznacza, że nie ma możliwości jakiegokolwiek przymuszenia go do takiej zmiany. Zmiana umowy wymaga formy aktu notarialnego.

Użytkownik wieczysty może również podnosić, iż niedopełnienie terminów zabudowy wynika z niewybudowania przez właściwy organ niezbędnych urządzeń infrastruktury technicznej, których brak uniemożliwia korzystanie z obiektów, do których wybudowania zobowiązany jest użytkownik wieczysty. Orzecznictwo jednak bardzo wąsko interpretuje tę możliwość, wskazując, że zobowiązanie do wybudowania urządzeń infrastruktury technicznej musi wynikać z umowy bądź innego aktu, w którym zobowiązanie takie jest wyraźnie opisane.

Organ nie musi wszczynać postępowania o nałożenie opłaty od razu po upływie terminu na zagospodarowanie nieruchomości - równie dobrze może zrobić to w przyszłości. Warto również zauważyć, iż zrealizowanie inwestycji zgodnej z umową po ustalonym terminie nie chroni użytkownika wieczystego, ponieważ opłata dodatkowa może zostać nałożona za okres wcześniejszy.

to the extent of the perpetual usufructuary's fault.

The additional charge referred to above is imposed under an administrative decision. Pursuant to the statutory regulations, it amounts to 10 percent of the value of the real property assessed for the first year after the expiry of the development deadline without effect. With each subsequent year, the charge is increased by a further 10 percent increment of the real property value. In the case of agreements for giving real property in perpetual usufruct concluded back in the 1990s, terms and conditions of development or the dates for commencement and completion of construction were often not provided. These perpetual usufructuaries enjoy a privileged position.

In order to avoid the consequences of breaching the agreement, the perpetual usufructuary should take measures ahead of time to amend the terms of the agreement on giving real property in perpetual usufruct. Unfortunately, the relevant authorities are not obligated to amend or extend the real property development deadline, which is often purely discretionary, meaning that the authority cannot be forced in any way to make any such amendments. Any amendments to the agreement require to be made as a notarial deed.

The perpetual usufructuary may also argue that its failure to meet the development deadlines is due to the relevant authority's failure to have provided the requisite technical infrastructure, the absence of which prevents the use of the installations or facilities the perpetual usufructuary had agreed to erect. However, courts adopt a very narrow interpretation of that option holding that the obligation to provide the technical infrastructure requires to be included in the agreement or in another document which expressly describes such obligation.

The authority is not required to institute the proceedings for imposition of the additional charge right after the expiry of the real property development deadline; it may just as well do it in the future. It is also worth bearing in mind that successful completion of a development provided for under the agreement after the agreed deadline does not protect the perpetual usufructuary, as the additional charge can be imposed for an earlier period.

Mając na uwadze powyższe, aby uniknąć negatywnych konsekwencji warto podjąć odpowiednie działania przed upływem terminów ustalonych w umowie o oddanie nieruchomości w użytkowanie wieczyste.

ZMNIEJSZENIE OBOWIĄZKÓW ADMINISTRACYJNYCH ZWIĄZANYCH Z KORZYSTANIEM ZE ŚRODOWISKA

Z dniem 1 stycznia 2013 roku weszła w życie ustawa z dnia 16 listopada 2012 roku o redukcji niektórych obciążeń administracyjnych w gospodarce, mająca na celu zniesienie lub ograniczenie części uciążliwych i zbędnych obciążeń administracyjnych. Wprowadzone zmiany dotyczą m.in. przepisów ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku – Prawo ochrony środowiska oraz obowiązków nałożonych na podmioty korzystające ze środowiska.

Zgodnie z dotychczasowym stanem prawnym podmiot korzystający ze środowiska był zobowiązany do samodzielnego ustalenia opłaty za korzystanie ze środowiska oraz wniesienia jej do końca miesiąca następującego po upływie każdego półrocza na rachunek właściwego urzędu marszałkowskiego. Wskazany wyżej obowiązek był ściśle powiązany z wymogiem składania marszałkowi województwa, wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska oraz, w przypadku opłaty za składowanie odpadów, właściwemu wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta, informacji pozwalających na weryfikację dokonanych przez podmiot obliczeń należnej opłaty.

Na skutek omawianej nowelizacji wydłużeniu uległ okres rozliczania opłat z tytułu korzystania ze środowiska. Zgodnie z nowym brzmieniem ustawy Prawo ochrony środowiska, podmiot korzystający ze środowiska jest zobowiązany do uiszczenia należnych opłat za dany rok kalendarzowy w terminie do dnia 31 marca 2013 roku. Ponadto nowelizacja ogranicza obowiązek informacyjny nałożony na podmioty korzystające ze środowiska wyłącznie do przekazywania informacji marszałkowi województwa. Zgodnie z nową regulacją otrzymane przez marszałka województwa informacje będą z urzędu przekazywane przez wskazany wyżej organ wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska oraz, w przypadku opłaty za składowanie odpadów, właściwemu wójtowi, burmistrzowi lub

In the light of the above, in order to avoid the negative ramification, it may be well worth taking the required measures prior to the expiry of the deadlines set forth under the agreement on giving real property in perpetual usufruct.

REDUCED ADMINISTRATIVE BURDENS FOR OPERATIONS AFFECTING NATURAL ENVIRONMENT

The Act on Reducing Certain Administrative Burdens in the Economy of 16 November 2012 seeking to eliminate or limit some of the onerous and redundant administrative burdens came into force on 1 January 2013. The enacted amendments relate among others to the provisions of the Environment Protection Law of 27 April 2001 and obligations imposed on entities affecting the natural environment.

Under the previously effective regulations, an entity whose operations affected the natural environment was required to assess its own environmental charge and effect its payment to the account of the relevant Marshal's Office by the end of the month immediately following each half-year period. The above obligation was closely linked with the requirement to submit to the Regional Marshal, Regional Environmental Inspector and, in the case of the waste storage charge, to the relevant head of municipality or town/city mayor information based on which the entity's assessment of the charge payable could be verified.

The above amendment extended the environmental charge reconciliation period. Under the new wording of the Environment Protection Law, an entity whose operations affect the environment is required to effect payment of environmental charges for the relevant calendar year by 31 March 2013. Further, the amendment limits the reporting obligation imposed upon entities whose operations affect the environment solely to the submission of information to the Regional Marshal. Under the new regime, the Regional Marshal is required to pass on the information received to the Regional Environmental Inspector and, in the case of the waste storage charge, to the relevant head of municipality or town/city mayor. In other words, the obligation to distribute the information about the entity's effect on

prezydentowi miasta. Innymi słowy opisany wyżej obowiązek dystrybucji informacji dotyczących sposobu korzystania ze środowiska został częściowo przejęty przez organy administracji publicznej.

Zmianie uległy również przepisy ściśle powiązane z omówionymi powyżej regulacjami. Zgodnie z nowym prawem podmiot korzystający ze środowiska jest zobowiązany do corocznego aktualizowania ewidencji zawierającej informacje dotyczące sposobu korzystania ze środowiska, mające wpływ na ustalenie kwoty należnej opłaty za korzystanie ze środowiska. W świetle dotychczasowych przepisów wspomniana ewidencja była aktualizowana co pół roku, odpowiednio do terminu wnoszenia opłat z tytułu korzystania ze środowiska. Podobnie, dostosowany został również przepis dotyczący zwolnień z obowiązku uiszczania opłaty za korzystanie ze środowiska. W dotychczasowym stanie prawnym obowiązek wnoszenia opłat z tytułu korzystania ze środowiska był wyłączony w przypadku, gdy ich półroczna wysokość nie przekraczała kwoty 400 zł. Zgodnie z nowym brzmieniem ustawy, mając na względzie zasadę rozliczania przedmiotowych opłat w stosunku rocznym, opłat z tytułu korzystania ze środowiska nie wnosi się, jeśli ich roczna wartość nie przekracza kwoty 800 zł.

Wprowadzona nowelizacja Prawa ochrony środowiska nie ma charakteru rewolucyjnego, niemniej jednak stanowi pewien krok w kierunku ograniczenia obowiązków administracyjnych nakładanych na podmioty korzystające ze środowiska. Pozostaje mieć nadzieję, że ustawodawca będzie podejmował dalsze działania mające na celu uproszczenie obowiązujących aktualnie procedur. Wydaje się, że istnieje szansa na kolejne zmiany przepisów, gdyż jak wynika z uzasadnienia omawianej ustawy, prawodawca ma świadomość tego, że w dalszym ciągu w obrocie prawnym istnieją bariery administracyjne utrudniające rozwój przedsiębiorczości.

ROZWIĄZANIE STOSUNKU PRACY NA PODSTAWIE PLANOWANEGO ZMNIEJSZENIA ZATRUDNIENIA W ŚWIETLE ORZECZNICTWA SĄDU NAJWYŻSZEGO

Zgodnie z art. 30 § 4 Kodeksu pracy pracodawca, wypowiadając umowę na czas nieokreślony, musi

the environment has been partly taken over by the public administration authorities.

Other regulations, linked closely to the above provisions, were also amended. Under the new law, the entity whose operations affect the natural environment is required to update annually the records containing information on the effect on the environment to the extent of the data impacting the assessment of the environmental charge payable by the relevant entity. Under the previous regulations, the above records were updated semi-annually, by the respective deadline for payment of environmental charges. Similarly, the provision on exemptions from environmental charges were also revised. Under the law as it previously stood, the obligation to effect environmental charges did not apply if their semi-annual value was under PLN 400. Under the new statute, since the reconciliation of environmental charges is annual, the environmental charges do not apply if their annual value is under PLN 800.

While the amendment to the Environment Protection Law is hardly revolutionary, it is a step in the direction of limiting the administrative obligations imposed on entities whose operations impact the natural environment. One can only hope that legislators will take further efforts to simplify the current procedures. It seems that more amendments to the law are likely since—as indicated in the rationale for the above statute—the legislators are well aware that administrative barriers hindering the development of enterprise are still part of the regulatory environment.

TERMINATION OF EMPLOYMENT RELATIONSHIP ON GROUNDS OF SCHEDULED REDUCTION OF EMPLOYMENT IN LIGHT OF SUPREME COURT CASE-LAW

Pursuant to Article 30 § 4 of the Labour Code, when terminating a contract of employment concluded for

podać w dokumencie wypowiedzenia przyczynę uzasadniającą rozwiązanie stosunku pracy. Przyczyna powinna być konkretna oraz prawdziwa – powinna precyzyjnie wskazywać okoliczności uzasadniające rozwiązanie stosunku pracy. W razie sporu przed sądem podanie prawidłowej przyczyny wypowiedzenia umowy bezterminowej często decyduje o wyniku procesu.

Wskazówek określających zasadność wypowiedzenia należy szukać w orzecznictwie Sądu Najwyższego, m. in. w uchwale Sądu Najwyższego z 27 czerwca 1985 r. (III PZP 10/85). Zgodnie z najważniejszymi jej tezami, ocena zasadności wypowiedzenia umowy o pracę powinna być dokonana z uwzględnieniem słusznych interesów zakładu pracy oraz przymiotów pracownika związanych ze stosunkiem pracy. Inne okoliczności podwładnego niezwiązane ze stosunkiem pracy (np. dotyczące jego sytuacji rodzinnej, materialnej, stanu zdrowia lub wieku) mogą tylko w wyjątkowych wypadkach stanowić podstawę uznania na zasadzie art. 8 kodeksu pracy, że wypowiedzenie jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Sąd Najwyższy konsekwentnie przyjmuje również, że przyczyną uzasadniającą wypowiedzenie stosunku pracy może być także planowane zmniejszenie zatrudnienia w firmie. Jeżeli przyczyną wypowiedzenia stosunku pracy jest zmniejszenie zatrudnienia, sąd rozpatrujący spory pracownicze nie jest powołany do badania zasadności i celowości przyjętej przez pracodawcę decyzji dotyczącej zmniejszenia stanu zatrudnienia (uchwała pełnego składu SN z 27 czerwca 1985 r., III PZP 10/85), teza IX oraz w wyroki SN z: 16 października 1992 r. (I PRN 40/92) i 3 listopada 2010 r. (I PK 93/10). Może jedynie badać, czy do zmniejszenia stanu załogi faktycznie doszło. Sąd ma prawo ocenić słuszność przyjętych kryteriów doboru pracowników do zwolnienia, przy czym potrzeba porównania z innymi osobami powstaje głównie wtedy, gdy dochodzi do likwidacji jednego lub kilku spośród większej liczby jednakowych stanowisk i trzeba wybrać pracowników, z którymi zostanie zakończony stosunek pracy.

Jeśli zmniejszenie zatrudnienia jest wynikiem likwidacji stanowiska pracy, wystarczy, aby decyzja o tym była na tyle zaawansowana, że nie ma

an indefinite term, the employer is required to provide in the termination notice the grounds for termination of the employment relationship. The grounds for termination must be specific and true, they should provide precise indication of the circumstances justifying termination of the employment relationship. In the event of a dispute before the court the identification of adequate grounds for termination of a contract concluded for an indefinite term is often decisive for the outcome of the case.

The guidance as to the expediency of termination is offered by the Supreme Court case-law, among others by the resolution of the Supreme Court of 27 June 1985 (III PZP 10/85). According to its most crucial points, the assessment as to whether or not a termination of the employment contract is expedient should take into account the valid interests of the employing establishment and the attributes of the employee inherent in the employment relationship. Other circumstances of the employee, unrelated to the employment relationship, (e.g. involving his or her family, financial situation, health, or age) can in exceptional cases provide the grounds for finding, pursuant to Article 8 of the Labour Code, termination to be contrary to public policy. The Supreme Court has also consistently held that a scheduled reduction of employment at the company (downsizing) can provide legitimate grounds for termination of the employment relationship.

If a termination of the employment relationship is for reasons of downsizing, the labour court is not competent to examine if the employer's decision to reduce employment is expedient and justified (resolution of the Supreme Court sitting as a full court of 27 June 1985 (III PZP 10/85), argument IX and SC judgements of 16 October 1992 (I PRN 40/92) and of 3 November 2010 (I PK 93/10)). It may only check if the reduction of the headcount has actually taken place. The court is entitled to assess the validity of the criteria for selecting the employees to be made redundant, however, the need to make comparisons between different employees arises mainly when one or more from among a larger number of identical positions are being eliminated and the employees to be terminated need to be identified.

If the downsizing results from elimination of a position, it is sufficient for the decision to be at such an advanced stage that no doubt arises as to it

wątpliwości co do jej przeprowadzenia. Wykazał to Sąd Najwyższy w wyroku z 13 października 1999 r. (I PKN 290/99). Sąd Najwyższy stwierdził, że wypowiedzenie umowy spowodowane np. zmianami organizacyjnymi, ograniczeniem zatrudnienia, likwidacją stanowiska pracy, itp. nie musi zbiegać się w czasie z chwilą faktycznego ich przeprowadzenia. Istnienie stanowiska pracy w dniu wypowiedzenia nie jest równoznaczne z brakiem rzeczywistej przyczyny rozstania, jeśli w okresie wypowiedzenia lub w nieodległym czasie stanowisko to zostaje faktycznie zlikwidowane w związku z tymi zmianami.

Ponadto, zgodnie z wyrokami SN z 16 grudnia 2008 r. (I PK 86/08) oraz z 8 stycznia 2007 r. (I PK 187/06), pracodawca wypowiedzując umowę pracownikowi, musi sprecyzować, dlaczego zmniejszenie zatrudnienia uzasadnia zwolnienie z pracy konkretnej osoby. Pracodawca może wskazać kilka przyczyn wypowiedzenia, z których żadna samodzielnie nie uzasadnia takiej decyzji, lecz łącznie czynią one wypowiedzenie zasadne. Wypowiedzenie będzie uzasadnione, gdy choćby tylko jedna ze wskazanych przez pracodawcę przyczyn jest usprawiedliwiona (wyrok SN z 5 października 2005 r., I PK 61/05).

MONITOROWANIE PRACOWNIKÓW MUSI SIĘ ODBYWAĆ W GRANICACH PRAWA

Pracodawcy coraz częściej wprowadzają w zakładach pracy różne formy monitoringu licząc, że przyczyni się to do poprawy efektywności pracowników lub zapobiegnie wyciekowi tajemnicy przedsiębiorstwa. Powszechną praktyką jest monitorowanie odwiedzanych przez pracowników stron internetowych, sprawdzanie zawartości służbowej skrzynki mailowej czy kontrolowanie sposobu wykorzystania służbowego sprzętu. Niestety polskie ustawodawstwo nie nadąża za postępem technologicznym i nie reguluje wprost kwestii monitorowania pracowników. Skoro jednak przepisy prawa pracy nakładają na pracownika obowiązek starannego i sumiennego wykonywania pracy oraz stosowania się do poleceń przełożonego, a także stanowią, że w czasie pracy pracownik pozostaje do dyspozycji pracodawcy, należy uznać, że pracodawca może kontrolować poczynania swojego pracownika. Jednak czynności podjęte przez pracodawcę w celu gromadzenia informacji o pracownikach poprzez poddanie ich obserwacji

actually happening. This has been stated by the Supreme Court in its judgement of 13 October 1999 (I PKN 290/99). The Supreme Court held that an employment contract termination on the grounds of e.g. organisational streamlining, reduction of employment, elimination of a position, etc. does not have to coincide in time with their actual occurrence. The existence of a position on the date of termination notice does not amount to the absence of the actual grounds for termination, providing that within the notice period or a short time afterwards the position is indeed eliminated due to these changes.

Further, according to SC judgements of 16 December 2008 (I PK 86/08) and 8 January 2007 (I PK 187/06), when terminating an employment contract, the employer is required to specify why downsizing justifies making the relevant employee redundant. The employer can list several reasons for termination, none of which individually provides grounds for such decision but which in aggregate warrant the termination. The termination has grounds if at least one of the reasons listed by the employer is justified (SC judgement of 5 October 2005, I PK 61/05).

STAFF MONITORING MUST BE WITHIN LAW

It is with increasing frequency that various employee monitoring systems are put in place in working establishments by employers, expecting them to improve work performance or prevent leaks of business secrets. It is a common practice to monitor the websites visited by employees, to check the contents of company e-mail box allocated to staff members, or to oversee the use of company hardware. Unfortunately Polish legislation can hardly keep abreast of the technical progress and does not regulate expressly the issue of staff monitoring. However, since the labour law obligates the employee to do his or her work conscientiously and diligently and to follow the superior's instructions, as well as providing that during time of work the employee remains at the employer's disposal, it must be concluded that the employer is entitled to monitor its employees' activity. Still, the employer's actions aimed at collecting information on employees by subjecting them to observation, either direct or conducted using electronic means,

bezpośredniej lub za pośrednictwem środków elektronicznych, nie mogą naruszać godności osobistej czy też innych dóbr osobistych pracownika ani ingerować w jego prawo do prywatności.

W związku z brakiem precyzyjnych regulacji prawnych kwestie związane z monitorowaniem pracowników wielokrotnie trafiały pod rozagę sądów. W orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka zostało wskazane, że aby uchronić się przed zarzutem naruszenia prywatności oraz dóbr osobistych pracownika, pracodawca powinien go poinformować o zakresie i formie stosowanego monitoringu oraz wskazać jego cel (zob. wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka – skarga nr 62617/00). W uzasadnieniu wyroku Trybunał podkreślił, iż pracodawca nie może wkraczać w sferę, co do której pracownik ma przekonanie, że jest ona zastrzeżona dla jego prywatności.

W związku z powyższym, kwestią kluczową jest, aby pracodawca jasno określił zasady monitorowania pracowników w sposób, który nie będzie pozostawiał wątpliwości co do jego zakresu. Nie ma szczególnych wymogów co do formy wprowadzenia zasad kontroli pracowników. Zatem mogą one zostać włączone do układu zbiorowego pracy czy też regulaminu pracy, mogą stanowić załącznik do umowy o pracę lub zostać zawarte w innym wewnątrzzakładowym dokumencie. Podstawową kwestią jest, aby pracownik miał możliwość zapoznania się z nimi jeszcze przed ich wprowadzeniem. Dobrym zabezpieczeniem na wypadek ewentualnego sporu jest uzyskanie pisemnego oświadczenia pracownika potwierdzającego, że zapoznał się z zasadami monitoringu obowiązującymi w firmie.

Należy mieć także na uwadze, że monitoring powinien być stosowany w celu ochrony rzeczywistych interesów pracodawcy. W związku z tym forma i zakres kontroli powinny być adekwatne do celu jaki pracodawca chce osiągnąć poprzez jej wprowadzenie. Przykładowo, monitoring może być wprowadzony w celu ochrony tajemnicy gospodarczej i handlowej pracodawcy, zabezpieczenia mienia pracowników w miejscu pracy lub w celu kontroli jakości i przestrzegania procedur obowiązujących w zakładzie pracy. W żadnym wypadku monitoring nie może stanowić ukrytej formy mobbingu wobec poszczególnych zatrudnionych czy też ich grup.

must not infringe on personal dignity or other personal interests of the employee or breach his or her right to privacy.

Given the absence of precise legal regulations, the issues of staff monitoring have been addressed a number of times by courts. The case-law of the European Court of Human Rights provides that in order to avoid the claim of infringement of privacy and of the employee's personal interests, the employer is required to inform each staff member of the scope and methods of monitoring applied and to indicate the purpose of such monitoring (see ECHR judgement, complaint 62617/00). In its justification, the ECHR stressed that the employer may not encroach on an area that the employee believes to be restricted as his or her private one.

In the light of the above, the key issue is for the employer to clearly specify the staff monitoring policy in a way that leaves no doubt as to the scope of its application. There are no special requirements governing the procedure under which the staff monitoring policy is to be introduced. Consequently, it can be incorporated into the collective bargaining agreement or work regulations, it may be attached as a schedule to the employment contract or included in another internal company document. The key issue is for the employer to be given an opportunity to review the policy before it is implemented. A written statement obtained from the employee confirming that he or she has reviewed the monitoring policy as effective at the company will provide good security in the event of a potential dispute.

It also needs bearing in mind that staff monitoring should be used to protect genuine interests of the employer. That is why the method(s) and scope of monitoring should correspond with the objective that the employer is seeking to achieve by applying it. For instance monitoring can be put in place to protect the employer's business and commercial secrets, safeguard the property of employees at the place of work, or to assure quality and observance of work procedures in effect at the employing establishment. Under no circumstances can monitoring become a hidden mobbing-type of activity directed against individual employees or groups of employees.

W przypadku, gdy pracodawca wprowadzi monitoring niestosując się do zasad wskazanych powyżej, pracownikom będą przysługiwały zarówno majątkowe jak i niemajątkowe roszczenia na podstawie przepisów Kodeksu cywilnego. Po pierwsze, pracownik może domagać się zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub zasądzenia odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel (art. 448 k.c.) oraz naprawienia szkody majątkowej (art. 415 k.c.). Ponadto, pracownik ma także możliwość rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków względem pracownika oraz domagać się z tego tytułu odszkodowania.

Podsumowując, w pierwszej kolejności należy podkreślić, że pracodawca wprowadzając monitoring powinien wskazać usprawiedliwiony cel jaki chce osiągnąć poprzez jego zastosowanie. Po drugie, środki podejmowane przez pracodawcę muszą być adekwatne do celu. Po trzecie, pracodawca powinien rzetelnie poinformować swoich pracowników o stosowaniu monitoringu oraz o jego formie i zakresie. W związku z powyższym, aby uniknąć negatywnych konsekwencji szczególnie ważne jest przyjęcie jasnych i precyzyjnych procedur wewnętrznych regulujących kwestie monitorowania pracowników.

SPÓŁKA WYPLACAJĄCA DYWIDENDĘ RZECZOWĄ NIE MUSI PŁAĆ PODATKU

W wyroku z dnia 9 października 2012 roku (sygn. akt III SA/WA 428/12) Wojewódzki Sąd Administracyjny podtrzymał dotychczasową linię orzecznictwa, zgodnie z którą przy wypłacie dywidendy rzeczowej nie dochodzi do powstania przychodu, a w związku z tym nie występuje obowiązek podatkowy. Powyższy problem pojawił się na gruncie następującego stanu faktycznego. Spółka akcyjna była jedynym udziałowcem spółki z o.o. Wyłącznym akcjonariuszem spółki akcyjnej natomiast była jednoosobowa spółka Skarbu Państwa. Spółka akcyjna rozważała wypłatę dywidendy rzeczowej poprzez przekazanie na rzecz swojego jedyne go akcjonariusza własności udziałów w spółce z o.o. W związku z tym do Ministra Finansów wpłynął wniosek o udzielenie interpretacji indywidualnej, czy powyższa transakcja spowoduje powstanie przychodu po stronie spółki akcyjnej.

Should the employer introduce staff monitoring in breach of the above requirements, employees would be entitled to raise both pecuniary and non-pecuniary claims under the provisions of the Civil Code. Firstly, the employee would be able to claim pecuniary compensation for the wrong suffered or request that the court award an adequate amount of money in support of a social cause elected by him or her (Article 448 CC) and redress of a pecuniary loss (Article 415 CC). Further, the employee is also entitled to terminate the employment contract with immediate effect on the grounds of the employer's grave violation of basic obligations towards the employee and claim related compensation.

Summing up, firstly, it must be stressed that when putting a monitoring system in place the employer is required to demonstrate a reasonable objective that it is seeking to achieve thereby. Secondly, the measures undertaken by the employer need to correspond with the objective. Thirdly, the employer is required to communicate openly to its employees the application, method(s), and scope of the monitoring system employed. In the light of the above, in order to avoid adverse ramifications it is particularly significant to adopt clear and accurate internal procedures regulating the staff monitoring issues.

COMPANY DISTRIBUTING PROPERTY DIVIDEND IS NOT REQUIRED TO PAY TAX

In its judgement of 9 October 2012 (case file III SA/WA 428/12), the Regional Administrative Court ruled in line with the existing case-law which states that in the event of distribution of property dividend revenues are not generated and consequently there is no related tax obligation. The above issue arose against the background of the following facts. A joint-stock company was the sole shareholder of a limited liability company. A sole-shareholder company of the State Treasury was in turn the sole shareholder of the joint-stock company. The joint-stock company considered distribution of property dividend by transferring ownership of shares in the limited liability company to the sole shareholder of the joint-stock company. In this connection a request was submitted to the Minister of Finance for an individual interpretation as to whether the above transaction would produce revenues for the joint-stock company.

Jednym z głównych argumentów na poparcie tezy, że spółka wypłacająca dywidendę rzeczową nie musi płacić podatku, jest twierdzenie, iż na skutek wypłaty dywidendy spółka nie uzyskuje żadnego przysporzenia. Ze względu na tę okoliczność nie można mówić o uzyskanym przychodzie, a zatem żądanie opodatkowania dywidendy jest bezpodstawne.

Aby jednoznacznie stwierdzić czy wypłata dywidendy niepieniężnej prowadzi do uzyskania przychodu, należy sięgnąć do ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. Nr 74, poz. 397; ze zm.), zwanej dalej CIT oraz do ustawy z dnia 15 września 2000 r. kodeks spółek handlowych (Dz. U. Nr 94, poz. 1037; ze zm.) zwanej dalej k.s.h. W żadnym z ww. aktów prawnych nie zróżnicowano sposobów dokonywania zapłaty dywidendy. Nie ulega wątpliwości, że dywidendę można wypłacić zarówno w formie pieniężnej jak i majątkowej. Skoro ustawodawca uznał, iż nie ma potrzeby odrębnego uregulowania sposobów wypłaty dywidendy, ich skutki podatkowe powinny być analogiczne. W praktyce administracyjnej organy często nie widzą tych podobieństw. Na ogół organy te niezasadnie argumentują, iż należy opodatkować dywidendę niepieniężną, gdyż proces wypłaty zysku w tej formie wiąże się z koniecznością przeniesienia własności składników majątku. Wskutek tej operacji uzyskiwany jest przychód, który powinien zostać opodatkowany.

W opozycji do powyższego należy uznać, iż jeśli z przepisów CIT wprost nie wynika, że wypłata dywidendy niepieniężnej prowadzi do powstania przychodu po stronie spółki wypłacającej lub że przedmiotowa wypłata jest formą odpłatnego zbycia składników majątku, to nie ma podstaw do uznania, że wypłata dywidendy nie jest podatkowo neutralna dla podmiotu wypłacającego. Należy zgodzić się z orzecznictwem sądów administracyjnych (tak m.in. NSA w wyrokach z 12 czerwca 2012 r., II FSK 1260/11; z 14 marca 2012 r., II FSK 1673/10 oraz z 8 lutego 2012 r., II FSK 1384/10), które wątpliwości w przepisach prawa podatkowego interpretują na korzyść podatnika.

W świetle powyższego wypada stwierdzić, że sąd administracyjny w przedmiotowym wyroku słusznie

One of the main arguments in support of the view that a company distributing property dividend is not required to pay tax is that as a result of dividend distribution the company receives no gain. In the light of that no revenues are received and so a tax claim would be without grounds.

In order to ascertain unequivocally whether or not payment of non-cash dividend produces revenues, one should refer to the Act on Corporate Income Tax of 15 February 1992 (Journal of Laws No. 74, item 397, as amended) ("CIT") and the Commercial Companies Code of 15 September 2000 (Journal of Laws No. 94, item 1037, as amended) ("CCC"). None of the two statutes differentiates between various procedures for dividend distribution. There is no doubt that dividend can be paid either in cash or in assets. Since the legislators decided that there is no need to provide for separate dividend distribution procedures, the tax effects of both the procedures should be alike. In the administrative practice, authorities often seem to miss those similarities. In general, authorities argue without grounds that non-cash dividend has to be taxed, since the process of distribution of profit in such form involves transfer of ownership title to assets. Such a transaction generates revenues which require to be taxed.

Contrary to the above view, it must be concluded that unless the provisions of CIT expressly provide that distribution of non-cash dividend produces revenues for the distributing company or that such distribution is a form of transfer of assets against consideration, then there are no grounds to conclude that distribution of dividend is not neutral in terms of tax for the distributing entity. One must agree with the case-law of administrative courts (so held, among others, by the Supreme Administrative Court in its judgements of 12 June 2012, II FSK 1260/11; of 14 March 2012, II FSK 1673/10; and of 8 February 2012, II FSK 1384/10) which construe any doubts in the provisions of the tax law in favour of the taxpayer.

In the light of the above, it must be concluded that in its judgement referred to above the administrative

uznał, iż opisana powyżej transakcja nie może stanowić przychodu (brak przysporzenia), a zatem nie ma mowy o zaktualizowaniu się obowiązku podatkowego.

Jak wynika z przytoczonych orzeczeń pogląd ten przyjął się w orzecznictwie sądów administracyjnych. Należy mieć nadzieję, że w przyszłości również i organy administracji publicznej przyjmą stanowisko judykatury.

PRZEKSZTAŁCENIE SPÓŁKI KAPITAŁOWEJ - PODATEK OD ŚRODKÓW ZGROMADZONYCH NA KAPITALE REZERWOWYM I ZAPASOWYM

Jednym z istotnych problemów dla spółek kapitałowych planujących przekształcenie w spółkę osobową (choćby w popularną ostatnio spółkę komandytowo-akcyjną) jest kwestia zapłaty podatku od zgromadzonych kapitałów własnych. Szczególnie, że w orzecznictwie nie ma zgodności co do tego, czy przy takim przekształceniu środki zgromadzone na kapitale zapasowym lub rezerwowym w ogóle podlegają opodatkowaniu. Z tego względu, warto zwrócić uwagę na wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie z dnia 6 listopada 2012 roku (sygn. akt I SA/Rz 892/12), który wpisuje się w korzystną dla podatnika i ostatnio dominującą linię orzecniczą (zob. także II CSK 522/08, II FSK 1935/10).

W przedmiotowej sprawie spór toczył się na tle następującego stanu faktycznego. Wspólnicy spółki z o.o. mieli zamiar przekształcić ją w spółkę osobową. W poprzednich latach spółka osiągała zysk, który zawsze był dzielony zgodnie z zasadami określonymi w kodeksie spółek handlowych (dalej jako „k.s.h.”). Najczęściej zgromadzenie wspólników podejmowało uchwałę, w której decydowało o podziale zysku między wspólników w formie dywidendy albo o jego przelaniu do kapitału zapasowego lub innego funduszu. W związku z planowanym przekształceniem zrodziło się pytanie czy od środków zgromadzonych na kapitałach własnych będzie należało odprowadzić podatek.

Zgodnie z dyspozycją art. 24 ust. 5 pkt 8 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r. poz. 749 tj.): „Dochodem (przychodem) z udziału w zyskach osób prawnych jest dochód

court has rightly found that the transaction outlined above does not produce revenues (no gain) and consequently by no means does any tax obligation arise.

As indicated by the judgements cited above, this view seems to have taken root in the case-law of administrative courts. One can only hope that in the future also public authorities will adopt the view advocated by the courts.

TRANSFORMATION OF COMPANY LIMITED BY SHARES – - TAXATION OF RESERVE AND SUPPLEMENTARY CAPITAL

One of the significant issues faced by companies limited by shares planning to become re-established as partnerships (for instant as the recently more and more popular limited joint-stock partnership (*spółka komandytowo-akcyjna*)) is the issue of taxation of the accumulated equity capital funds. In particular, case-law offers differing views as to whether in case of such transformation the funds of the supplementary or reserve capital are at all taxable. In the light of the above, the judgement of the Regional Administrative Court in Rzeszów of 6 November 2012 (case file I SA/Rz 892/12), which corresponds with the judicial approach that favours the taxpayer and has recently dominated the case-law, is worth noting (see also case file II CSK 522/08, II FSK 1935/10).

The facts surrounding the dispute in the case referred to above were as follows. The shareholders of a limited liability company desired to re-establish it as a partnership. In the previous years the company had generated a profit that had always distributed in accordance with the Commercial Companies Code (“CCC”). Most frequently the meeting of shareholders would resolve to distribute the profit among the shareholders as dividend or to transfer it to the supplementary or some other capital fund. Given the proposed transformation, a question arose whether or not tax would apply to the moneys accumulated as capital funds.

Pursuant to Article 24(5)(8) of the Act on Personal Income Tax (Journal of Laws of 2012, item 749): “Income (revenues) from a share in the profits of legal persons shall be the income (revenues) actually

(przychód) faktycznie uzyskany z tego udziału, w tym także wartość niepodzielonych zysków w spółkach kapitałowych w przypadku przekształcenia tych spółek w spółki osobowe; przychód określa się na dzień przekształcenia” (podobnie art. 10 ust. 1 pkt 8 ustawy o CIT). Wojewódzki Sąd Administracyjny w Rzeszowie w powoływanym wyroku orzekł, iż zwrot „niepodzielone zyski” nie posiada swojej definicji legalnej w żadnej z ustaw z zakresu podatków. W związku z tym, jedynym możliwym odniesieniem prawnym, mającym na celu zdefiniowanie tego pojęcia jest kodeks spółek handlowych (dalej jako „k.s.h.”), który reguluje tryb podziału zysku uzyskanego w spółkach prawa handlowego oraz definiuje jakie kwoty mogą podlegać podziałowi (art. 192 k.s.h.).

Zgodnie z art. 192 k.s.h. kwota podlegająca podziałowi między wspólników nie może przekraczać liczonych łącznie: zysku za ostatni rok obrotowy, niepodzielonych zysków z lat ubiegłych oraz kwot przeniesionych z utworzonych z zysku kapitałów zapasowego lub rezerwowego, które mogą być przeznaczone do podziału. Szczególnie istotne jest rozróżnienie kategorii zysk niepodzielony z lat ubiegłych i kapitał zapasowy lub rezerwowy. Traktowane są one jako odrębne pozycje bilansowe, przez co nie można ich utożsamiać. Tym bardziej, nie można traktować kapitału zapasowego lub kapitału rezerwowego jako składowej dla pojęcia „zysk niepodzielony”. Sąd w swoich rozważaniach podkreślił, że w przedmiotowej sprawie, w celu dokonania właściwej wykładni, wskazane jest posłużenie się normami wywodzącymi się z k.s.h. Sąd uznał, że pomimo iż k.s.h. nie zawiera definicji legalnej pojęcia „niepodzielonych zysków”, to jednak w przypadku, gdy zysk został rozdysponowany zgodnie z umową spółki, np. poprzez przekazanie go na kapitał zapasowy lub rezerwowy, to nie może on być zaliczany do kategorii zysków niepodzielonych. Co więcej, każdy dokonany podział zysków przez zgromadzenie wspólników spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, bez względu na to czy na skutek dokonanego podziału środki pozostaną w spółce czy też zostaną przeznaczone dla wspólników, powodować będzie, że środki objęte uchwałą nie będą traktowane jak zyski niepodzielone.

Podsumowując, przeprowadzona przez Wojewódzki Sąd Administracyjny wykładnia pojęcia

derived from such share, including the value of undistributed profits in companies limited by shares in the event of re-establishment thereof as partnerships; the income shall be determined as at the re-establishment date” (similarly, Article 10(1)(8) of the Act on Corporate Income Tax). In its judgement referred to above, the Regional Administrative Court in Rzeszów held that the expression “undistributed profits” (*niepodzielone zyski*) has no legal definition in any of the tax acts. Consequently, the Commercial Companies Code laying down the procedure for distribution of profits generated by companies limited by shares and specifying which amounts may be distributed is the legal act to which reference must be made in an attempt to define the above term (Article 192 of CCC).

Pursuant to Article 192 of CCC the amount distributable among the shareholders must not exceed the aggregate of: profit for the last financial year, undistributed profits of previous years, and any distributable amounts drawn from the supplementary and reserve capital funds set aside from the company’s profit. The distinction between undistributed profits of previous years and supplementary/reserve capital is particularly significant, as these are two separate balance sheet items and thus cannot be regarded as equivalent. The more so, the supplementary/reserve capital cannot be considered to be part of undistributed profits. In its discussion, the Court stressed that in the relevant case, in order to ensure correct interpretation, it had to rely on CCC regulations. The Court held that while CCC did not include a legal definition of the term “undistributed profits”, in the event the profit had been distributed in accordance with the company’s Articles of Association, e.g. by setting it aside as supplementary or reserve capital, it could not be regarded as undistributed profits. Moreover, each and every distribution of the profit by the Meeting of Shareholders of a limited liability company, regardless of whether the distributable moneys were retained within the company or allocated among its shareholders, would cause the moneys covered by the profit distribution resolution not to be considered undistributed profits.

Summing up, the interpretation of the expression “undistributed profits” provided by the Regional

„niepodzielone zyski” potwierdza wielokrotnie prezentowane przez judykaturę stanowisko, że przekazanie zysków na kapitał rezerwowy lub zapasowy spółki wypełnia definicję „podzielenia zysków” i tym samym art. 24 ust. 5 pkt 8 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych nie powinien mieć zastosowania. Należy mieć nadzieję, że przyszłości pogląd utrwalony w orzecznictwie sądów administracyjnych zostanie także przyjęty przez organy podatkowe.

Administrative Court confirms the opinion presented a number of times by courts that setting aside profits as the company’s reserve or supplementary capital does meet the definition of “profit distribution” and by the same token the provisions of Article 24(5)(8) of the Act on Personal Income Tax do not apply. One can only hope that in the future this view, which is now part of the settled case-law of administrative courts, will be also adopted by tax authorities.

Pod redakcją / Supervising Editor: Emilia May

MILLER CANFIELD

MILLER, CANFIELD,
W. BABICKI, A. CHEŁCHOWSKI I WSPÓLNICY SP.K.

ul. Batorego 28-32
81-366 **Gdynia**
Tel. +48 58 782-0050
Fax +48 58 782-0060
gdynia@pl.millercanfield.com

ul. Nowogrodzka 11
00-513 **Warszawa**
Tel. +48 22 447-4300
Fax +48 22 447-4301
warszawa@pl.millercanfield.com

ul. Św. Mikołaja 7
50-125 **Wrocław**
Tel. +48 71 337-6700
Fax +48 71 337-6701
wroclaw@pl.millercanfield.com

millercanfield.pl

POLAND * USA * CANADA * MEXICO * CHINA

Zastrzeżenie: Niniejsza publikacja została przygotowana dla klientów i współpracowników kancelarii Miller Canfield. Ma ona na celu jedynie przedstawienie streszczenia niektórych wydarzeń prawnych z wybranych dziedzin prawa. Z tego powodu informacje zawarte w niniejszej publikacji nie powinny stanowić podstawy do podjęcia jakiegokolwiek decyzji dotyczącej określonego kierunku działania. Informacje te nie mogą też być traktowane jako porada prawna ani nie zastępują szczegółowej opinii prawnej w konkretnej sprawie. W każdym przypadku należy skorzystać z usług doradców prawnych w celu weryfikacji, czy odpowiednie przepisy prawa mają zastosowanie do określonej sytuacji.

Disclaimer: This publication has been prepared for clients and professional associates of Miller Canfield. It is intended to provide only a summary of certain recent legal developments of selected areas of law. For this reason the information contained in this publication should not form the basis of any decision as to a particular course of action; nor should it be relied on as legal advice or regarded as a substitute for detailed advice in individual cases. The services of a competent professional adviser should be obtained in each instance so that the applicability of the relevant legislation or other legal development to the particular facts can be verified.

668 458.1\PL\088888-02884